Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Ἔ! ἑτοιμάσου, Περικλῆ, λοιπὸν νὰ τὸ διαβάσῃς,
καὶ νἆμαι ἕνας μασκαρᾶς, μωρέ, ἂν δὲν τὰ χάσῃς.
Τί ζωγραφιαῖς, τί ξώφυλλο καὶ πόση ἐξυπνάδα!
θὰ κάνῃ κρότο καὶ ἐδῶ καὶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.
Ζητοῦν ἀπὸ τὸν τόπον μας ζητοῦν κι' ἀπὸ τὰ ξένα
καὶ κάθε μέρα γράμματα πλακόνουν συστημένα·
ὁ ἕνας θέλει ἑκατὸ ὁ ἄλλος πεντακόσα,
κι' ὁ ἄλλος γράφει «στεῖλέ μου ἀκόμη ἄλλα τόσα»,
ὁ ἄλλος θέλει ἕνδεκα, ἄλλος μονάχα τρία,
καὶ τέλος πάντων γίνεται μεγάλη φασαρία.
Π.—Μά, βρὲ τσιφούτη, Βαραβᾶ, ἀβάφτιστε, μαζέτα,
γιατί, μωρέ, δὲν μοῦ 'μιλᾶς σὰν φίλος νέτα σκέτα;
μονάχα τὰ παρεξηγεῖς καὶ μοῦ τ' ἀνακατόνεις!
καὶ δίχως τίποτα νὰ λὲς μὲ σκᾶς καὶ μὲ φουσκόνεις;
Καὶ τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ θὰ γενῇ καὶ πάλι φασαρία;
Φ.—Νάτα! δὲν ξέρεις τοῦ Ρωμηοῦ τὴ νέα ἱστορία;
Θὰ βγάλ' Ἡμερολόγιο, ψυχή μου! τεφαρίκι....
καὶ θὲ νὰ κάνῃ πούλησι ὅπου θὰ ἦναι φρίκη.
Π.—Καὶ νἆχω καλὸ ῥώτημα ὡς πόσο θὰ κοστίζῃ;
Φ.—Πολὺ φθηνά, βρὲ Περικλῆ, ἂν καὶ πολὺ ἀξίζῃ.
Π.—Ἀλήθεια τί ἀκούεται γιὰ τὸν Μητροπολίτη;
Φ.—Τὸν Πατριάρχη θὲς νὰ πῇς, ὡς φαίνεται, κοπρίτη.
Π.—Λοιπὸν ἂς ἦναι, τί ἀκοῦς καὶ γιὰ τὸν Πατριάρχη,
γιατὶ τὸν πρῶτον ἄκουσα τὸν ἕκαμαν Νομάρχη.
Φ.—Τί λές, βρὲ ἀσεβέστατε; δὲν ντρέπεσαι λιγάκι,
ποῦ ἔγινες ἀντίχριστος καὶ σὺ σὰν τὸν Μακράκη;
Μὰ ἔτσι παῖξε γέλασε τὰ θεῖα τὰ νομίζεις,
καὶ γιὰ τὸν Πατριάρχη μας, μαγκούφη, σαλιαρίζεις;
Μωρέ, δὲν ξέρεις ἄλλοτε πῶς γιὰ τὴν Ἐκκλησία
ἔγινε τόσος πόλεμος καὶ αἱματοχυσία,
καὶ ἔπεσαν ὁπλαρχηγοί καὶ τόσοι πολεμάρχοι,
κι' ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη χαλασμός, κρεμοῦν τὸν Πατριάρχη;
ἔ! βρέ;
Π.— Λοιπὸν ποιὸς ἔγινε;
Φ.— Ἰωακεὶμ ὁ πρῶτος,
κι' ἀκούσθη μέσα 'στὸ Σταμποὺλ ἀλλαλαγμός καὶ κρότος,
καὶ ὁ Σουλτάνος τοῦκανε μιὰ βίζιτα σπουδαία,
καὶ τοῦπε πῶς τὴν πίστη τους τὴν ἔχουν ἀμοιβαία,
πῶς ἡ Ἑλλὰς μὲ τὴν Τουρκιὰ θὰ κάμουν συμμαχία,
κι' ὅτι θὰ γίνουν κι' ἄλλα δυό, θαρρῶ, Πατριαρχεῖα.
Κι' ἀκόμα εἶπανε πολλά, ἀλλ' ὅμως ποιὸς τὰ ξέρει!
καὶ τέλος πάντων ὁ Χαμὶτ τοῦ 'φίλησε τὸ χέρι,
καὶ τοῦπε, «Σεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ ἔχετε ἐλπίδες».
Π.—Ἀλήθεια πές μου, Φασουλῆ, τὴν Τσίχλα δὲν τὴν εἶδες;
Φ.—Ποῦ τσίχλαις, βρέ, τέτοιον καιρό; δὲν ἦλθαν οὔτε φλῶροι.
Π.—Βρὲ γιὰ τὴν Τσίχλα σοῦ 'μιλῶ, τὸ νέο μας βαπόρι.
Φ.—Ἄ! τώρα τὸ κατάλαβα, 'στὸν Πειραιᾶ τὸ εἶδα,
καὶ εἶναι ἀθεόρατο κι' αὐτὸ σὰν τὴν πατρίδα.
Π.—Καὶ 'ς ἕνα πόλεμο αὐτὸ σὰν τί μπορεῖ νὰ κάνῃ;
Φ.—Νὰ βάλῃ πιὸ πολὺ ἀτμό, καὶ τότε ποιὸς τὸ πιάνει!
Κι' ἔχει μοῦ λένε, Περικλῆ, ἡ Τσίχλα μιὰ φευγάλα,
ὅπου ἀπὸ τὸ τρέξιμο δὲν τὴν προφθαίνει μπάλα.
Π.—Ἀλήθεια δὲν τὸν 'δίκασαν τὸν Δήμαρχο ἀκόμη;
Φ.—Μὴν τὰ ῥωτᾶς, ἐγίνηκαν σαλάτα ὅλ' οἱ νόμοι,
καὶ ὁ Παπαρρηγόπουλος καὶ ὁ Ψαρᾶς κι' οἱ ἄλλοι
θαρρῶ πῶς τὸν ἐστρίμωξαν 'στὴ φυλακή καὶ πάλι.
Ἐν γένει κίνησις πολλὴ γι' αὐτὸν παρατηρεῖται,
κι' ἂς 'δοῦμε τί θὰ κάνουνε κι' οἱ Ἀρειοπαγῖται.
Μωρέ, καθὼς κατήντησε καὶ ἡ ἰσοβιότης,
θὰ ἦναι πάντα Δήμαρχος, θαρρῶ, ὁ Σηλυβριώτης.
Π.—Ἀλήθεια τί ἀπέγινε προχθὲς 'στὸ Συντριβάνι;
Φ.—Ἔκαναν διαδήλωσι κι' ἐκεῖ τοῦ Δεληγιάννη.
Π.—Καὶ ποιὸς νὰ ἦταν ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς παραζάλης;
Φ.— Μοῦπαν πῶς ἦταν ἀφορμὴ ἕνας βρακᾶς ντελάλης.
Π.—Ἀλήθεια τί ἀκούεται γιὰ τὴν κυκλοφορία;
Φ.—Μὴ μ' ἐρωτᾶς κι' εὑρίσκομαι κι' ἐγὼ εἰς ἀπορία,
ἂν καὶ νομίζω, Περικλῆ, μετά τινας ἡμέρας
ὅτι αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ λάβῃ ἕνα πέρας.
Π.—Καὶ τάχα τί ὠφέλεια μὲ τοῦτο θὲ νὰ γίνῃ;
Φ.—Ὁ κόσμος περισσότερο ἀκόμη θὰ φτωχύνῃ.
Καὶ μὲ τὴν ἀναγκαστικὴ αὐτὴ κυκλοφορία
θὰ γίνῃ κι' ἀναγκαστική, θαρρῶ, ὁπλοφορία,
γιατὶ αὐτὴ ἡ Τράπεζα δὲν ἔχει πιὰ νισάφι,
μᾶς δίνει τὰ παλιόχαρτα καὶ κλέβει τὸ χρυσάφι.
Π.—Λοιπὸν ἐσὺ τὴν Τράπεζα τὴν ἔχεις 'στὸ στομάχι.
Φ.—Φασκέλωσέ την κι' ὅλοι μας τὴν ἔχομε 'στὴ ῥάχη.
Κάθε λιγάκι δάνεια καὶ λώτους ξεφουρνίζει
κι' ὅλο τοὺς πρώτους ἀριθμοὺς ὁ Κεχαγιᾶς κερδίζει.
Καὶ τώρα 'στὰ Ἀνάκτορα πηγαίνω ἐν τῷ ἅμα,
γιατὶ ἔχω προαίσθημα ὅτι θὰ λάβω γράμμα.
Π.—Μὰ πῶς; ἄλλο προαίσθημα δὲν ἔχεις;
Φ.— .Τίποτ' ἄλλο.
Π.—Δὲν ἔννοιωσες πῶς θὰ τῆς φᾷς;
Φ.— Γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω.
Π.—Ὅρσε λοιπὸν δυὸ καπελιαῖς καὶ μιὰ γροθιὰ 'στὴν πλάτη,
καὶ ἀσπασμοὺς ἐκ μέρους μου εἰς ὅλο τὸ Παλάτι.

Ὅστις ἱππότης ἀληθὴς ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ,
εἰς τὸν Πολυχρονόπουλον ἂς τρέξῃ ἐν τῷ ἅμα,
μὲ λιγοστὰ μὰ τέλεια μαθήματα ποῦ δίνει
ὁ μαθητής του γίνεται καὶ δάσκαλος συνάμα.
Ἡ μέθοδός του ἐκλεκτὴ καὶ πρώτης τ' ἄλογά του,
καὶ εἶναι δάσκαλος σωστὸς ποῦ ξέρει τὴ δουλειά του.

Εἰς τὸ BYZANTION κι' ἐκεῖ πλησίον τῶν Χαυτείων
τοῦ ***Γιώργη Κλάρα*** 'βρίσκεται λαμπρὸν καπνοπωλεῖον.
Πωλεῖ καπνὰ ἐξαίρετα καὶ διαλεκτὰ τσιγάρα,
καὶ ποῦρα πολυποίκιλα καὶ ***ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάρα;***

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμαις τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,
Καφφενὲ τῶν «Εὖ Φρονούντων» — νύκτα' μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.